

Judecată și binecuvântare

Este un adevăr serios, bine cunoscut de cei mai mulți dintre noi, că sfințenia se cuvine casei lui Dumnezeu și că, atunci când Dumnezeu începe să judece, trebuie să începă „cu casa Sa”. Cea mai mare responsabilitate revine celor răscumpărați de Domnul; cum ar putea Dumnezeul cel sfânt să lase cumva nepedepsită neascultarea de poruncile Sale și de voința Sa clar exprimată printre copiii Săi? Și când El pedepsește, cine nu s-ar speria? Cu toate acestea, căile de pedepsire ale lui Dumnezeu sunt foarte adesea o binecuvântare neașteptată pentru noi; la urma urmei, singurul lor scop este de a avea un efect de eliberare și curățare a vieții noastre interioare. Prin ele, Dumnezeu vrea să ne elibereze de toate acele lucruri de care nu am putut fi eliberați pe calea harului. Harul vrea să ne elibereze *fără* judecată de tot ceea ce s-ar putea dovedi într-o zi a fi dăunător pentru noi. Dar dacă Duhul lui Dumnezeu nu reușește să ne conducă pe această cale să renunțăm de bunăvoie la astfel de lucruri, atunci Dumnezeu nu are de ales decât să ne oblige să facem aceasta pe calea pedepsei. Dar oricât de grav ar fi acest fapt, există un har pentru noi în judecată.

Poate că un pasaj bine cunoscut din viața împăratului David poate servi pentru a ne instrui și încuraja în această privință. În 2 Samuel 6 și 1 Cronici 13 citim că David a pornit să aducă chivotul legământului, care căzuse în mâinile filistenilor din cauza infidelității lui Israel și ajunsese la Baale-Juda, în cetatea Ierusalimului. Conform regulamentelor lui Dumnezeu, chivotul trebuia purtat pe umerii leviților și nimeni, nici măcar leviții, nu avea voie să îl atingă; oricine îl atingea murea (compară cu Numeri 4.15; 7.9; Deuteronomul 10 8; 31.9,25). David știa aceasta (compară cu 1 Cronici 15.2), dar cu toate acestea (la fel ca filistenii) l-a pus pe un car nou, probabil în opinia prostească că astfel ar fi onorat. Aceasta a devenit apoi cauza judecării severe, care s-a abătut asupra lui Uza, fiul lui Abinadab. Dacă David ar fi acționat conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, chivotul nu ar fi fost niciodată zdruncinat. Dar așa, Uza s-a întins spre el cu cele mai bune intenții, l-a atins, iar judecata l-a lovit imediat cu moartea. David, profund îndurerat și plin de teamă, a spus: „Cum să vină la mine chivotul DOMNULUI? Și David n-a vrut să mute chivotul DOMNULUI la el, în cetatea lui David; ci David l-a dus deoparte, în casa lui Obed-Edom, gatitul”. Acolo a rămas timp de trei luni, aducând binecuvântare asupra lui Obed-Edom și asupra întregii sale case.

Putem învăța două lucruri din aceasta. În primul rând, că poruncile lui Dumnezeu nu pot fi încălcate fără să fi pedepsit și, în al doilea rând, că prezența Domnului în mijlocul alor Săi este asociată cu o seriozitate sfântă, pe care o uităm atât de ușor. Cât de multă lumină este aruncată asupra vieții noastre personale de credință de experiența lui David cu Uza! De câte ori propriul nostru ego, cu opiniile și intențiile sale bune, a fost la lucru și, în ciuda cunoașterii gândurilor și voinței lui Dumnezeu, ne-a condus pe căi și ne-a condus la acțiuni care, în loc să fie recunoscute, au adus asupra noastră nemulțumirea gravă a Domnului! Și, de asemenea, este posibil să fi fost șocați de o intervenție neașteptată din partea Sa și să fi rămas acolo pentru o vreme, descurajați și fără înțelegere. Cu toate acestea, amintirea seriozității și sfințeniei prezenței Sale și a adevărului neclintit al Cuvântului Său ne-au făcut, în cele din urmă, să judecăm ceea ce se amestecase ca și carne în acțiunile noastre.

Uza a avut intenții bune, atunci când a atins chivotul lui Dumnezeu pentru a-l împiedica să cadă; cu toate acestea, el a fost judecat de Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu nu poate tolera carnea. Tot ce este egoist și carnal trebuie să cedeze în fața Lui. Acolo unde Dumnezeu este la lucru, nu este loc pentru gânduri și acțiuni carnale, pentru că tot ce este carnal este și rămâne prin natura și atitudinea sa vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Atât timp cât suntem în acest trup, părtășia cu

Dumnezeu este doar pe linia separării *de tot* felul de rele. Este imposibil pentru noi să fim într-o relație reală, intimă, de părtășie cu Dumnezeu și, în același timp, să rămânem în contact cu lucruri sau să urmăm căi care sunt condamnabile înaintea Lui. Și oricine nu se lasă eliberat de astfel de lucruri prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie eliberat de ele de către Domnul pe calea judecății, așa cum am menționat deja. Oricât de dureros ar fi pentru El să ne lase să trecem printr-un astfel de foc, El știe ce binecuvântare este pentru noi. Și nu este cu mult mai bine să fim curățiți și eliberați în acest fel, decât să rămânem necurați și poate într-o zi să stăm în fața lui Dumnezeu lipsiți de rod și să pierdem răsplata așteptată?

Dar să ne întoarcem la David. Timp de trei luni, intenția de a aduce chivotul legământului la Ierusalim a rămas neîmplinită. La fel se întâmplă și cu unii credincioși din zilele noastre. Când își dau seama că drumul separării complete este îngust și sfânt, își pierd curajul de a suporta costul separării care vine odată cu trăirea în prezența lui Dumnezeu și pe calea îngustă a adevărului. La fel cum David a lăsat chivotul legământului în seama altora, și ei lasă în seama altora viața lor trăită înaintea Domnului, umblarea în lumina prezenței Sale, și rămân inactivi.

Dar ce a făcut Domnul în timpul celor trei luni, în care chivotul lui Dumnezeu a stat în casa lui Obed-Edom? *Domnul l-a binecuvântat pe el și întreaga lui casă prin prezența Sa*. Uza a fost judecat prin prezența Domnului, David s-a mâniat și s-a temut, iar Obed-Edom și casa lui au fost binecuvântați prin aceeași prezență. Ce contraste! Acolo moarte și confuzie, aici viață și binecuvântare! Prezența lui Dumnezeu judecă carnea, dar aduce binecuvântare omului spiritual. Prin urmare, să nu ne dăm înapoi atunci când Dumnezeu ne vorbește într-un mod serios! Focul judecăților Sale ne curăță doar de zgura propriei noastre vieți. El îndepărtează doar ceea ce împiedică sau întunecă părtășia noastră cu El. Cine dorește cu sinceritate ca în viața și mărturia sa să nu rămână nimic care să nu poată suporta lumina chipului Său, nu numai că nu se va teme de ochiul Său sfânt, dar va dori ca acesta să-l cerceteze până în cele mai adânci izvoare ale vieții sale. Doar cei care nu vor să se rupă de lucrurile pe care Domnul le condamnă prin Cuvântul și Duhul Său au motive să se teamă de viața în prezența lui Dumnezeu.

Vrem să ne spunem mereu că orice legătură cu lucrările nefolositoare ale întunericului, da, cu tot ceea ce trebuie numit carnal, este incompatibilă cu o legătură intimă cu Dumnezeu. Dumnezeu nu poate tolera o astfel de unire de dragul mântuirii noastre și de dragul Numelui Său, pe care L-a legat de al nostru. Cuvintele: „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt” și: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate” (1 Petru 1.16; 2 Timotei 2.19), sunt principii divine durabile pentru părtășia noastră cu Dumnezeu, în care, pe lângă o *cerință* față de noi, se află o *binecuvântare* incalculabilă pentru noi. Nu am experimentat de mai multe ori faptul că un credincios s-a retras pentru că prețul unei umblări cu Dumnezeu i s-a părut prea mare și granițele stabilite de Cuvânt prea înguste, și că atunci s-a instalat sărăcirea lăuntrică și declinul spiritual, în timp ce alții care au trăit în prezența lui Dumnezeu și au perseverat în calea poruncilor Sale au fost conduși din cunoaștere în cunoaștere, din biruință în biruință?

Poate că cititorul a experimentat deja ceva similar. Într-un astfel de caz, există un singur remediu, o singură cale de vindecare. Fă așa cum a făcut David! Când i s-a spus că DOMNUL i-a binecuvântat pe Obed-Edom și întreaga sa casă din pricina chivotului lui Dumnezeu, și astfel a devenit pe deplin conștient de nebunia și pierderea sa, el nu a mai ezitat nicio clipă, ci a dus chivotul în cetatea sa cu bucurie. Și de ce putea să o facă acum cu bucurie? Pentru că de data aceasta a făcut-o în cea mai strictă respectare a regulamentelor divine. „Preoții și leviții *s-au sfințit* ca să suie chivotul DOMNULUI Dumnezeu lui Israel. Și fiii leviților au *purtat* chivotul lui Dumnezeu *pe umerii lor*, cu drugii pe ei, cum poruncise Moise, după cuvântul Domnului.” (1 Cronici 15.14,15).

Este cu siguranță o pierdere atunci când calea noastră de a-L urma cu credincioșie pe Domnul suferă întreruperi. Dar dacă astfel de întreruperi au avut loc dintr-un motiv oarecare, nu putem face nimic mai bun decât să reluăm acea cale cât mai curând posibil, sub o serioasă judecată de sine. Nu poate fi altfel decât că în astfel de cazuri și viața noastră de credință și părtășie cu Domnul suferă o întrerupere. Bucuria noastră în Domnul, singura noastră putere, se diminuează, devenim descurajați și deznădăjduiți și ne oprim acolo unde alții merg mai departe cu curaj. Cei care încep să se retragă din părtășia cu Dumnezeu în viața lor în mod necesar devin slabi și nefericiți. Nu am constatat încă niciodată că au fost fericiți copiii lui Dumnezeu care, neascultând de lumina pe care o primiseră, au devenit neglijenți în mersul lor sau s-au retras de pe calea îngustă a adevărului. Odată ce cineva a respirat aerul pur care adie în prezența lui Dumnezeu, el nu se mai poate simți în largul său în atmosfera impură a voinței proprii și a trăirii pentru sine însuși.

Așadar, dacă drumul nostru a suferit întreruperi, să nu ne oprim la ele! Așa cum pentru David, după o perioadă de rușine și umilință, a venit ceasul în care și-a găsit calea și s-a întors la Dumnezeu, așa ar trebui să fie și pentru noi. Dumnezeu dorește să ne vadă complet (nu doar pe jumătate) fericiți; dar aceasta este posibil doar dacă suntem pregătiți să suportăm costurile unei separări interioare și exterioare pentru El. Aceasta nu va fi întotdeauna ușor, dar merită să mergem pe această cale binecuvântată. Chiar dacă judecata, pe care Dumnezeu o exercită asupra ființei noastre naturale, pare adesea dificilă, prezența Sa va compensa mai mult decât suficient ceea ce a fost dat. Prin urmare, să nu ne fie teamă să dăm la moarte tot ceea ce este din carne. Cu cât o facem mai mult, cu atât mai bogat va fi pentru noi ceea ce primim în loc. Fiecare judecată de sine, pe care o înfăptuim asupra ființei noastre carnale, oricare ar fi ea, este o binecuvântare pentru noi. Dumnezeu Își face astfel loc în noi pentru puterea și gloria Sa.

Dar, îl aud pe cititor obiectând, voi fi înțeles, voi avea aprobarea oamenilor, dacă în toate doresc să merg pe calea comuniunii cu Dumnezeu și să trăiesc o viață în lumina Sa? S-a spus adesea: „Căile sfinte sunt căi singuratică”. Și acesta este într-adevăr cazul. Cu cât o persoană se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât se va găsi mai singură. Cât de singuratică a fost calea singurului Slujitor desăvârșit al lui Dumnezeu pe acest pământ! Cât de singuratică a fost și calea martorului Său credincios Pavel! Toți „s-au întors” de la el, toți „l-au părăsit” în ceasul primejdiei (2 Timotei 1.15; 4.16). Niciodată copiii lui Dumnezeu, care s-au străduit sincer să urmeze conștiincios căile lui Dumnezeu, nu au fost înțeleși de cei care, într-o mentalitate carnală, își iubeau viața mai mult decât părtășia cu Dumnezeu. Mai presus de toate, marea mulțime nu va înțelege astfel de oameni. Când David a sărit și a jucat în fața chivotului lui Dumnezeu pentru a-și exprima bucuria inimii sale, „Mical, fiica lui Saul, s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului; și l-a *disprețuit* în inima ei”. Deși era soția lui David și, prin urmare, cât se poate de apropiată de el pe dinafară, ea nu avea niciun fel de legătură cu evlavia lui. Îi lipsea orice bază pentru a înțelege bucuria inimii de care se bucura David în acele ore când „a găsit un loc pentru DOMNUL, locașuri pentru Puternicul lui Iacov” (Psalmul 132.5). Ea nu simțise niciodată absența chivotului Domnului ca pe o pierdere.

Și în zilele noastre, există suflete care au o poziție interioară similară cu cea a fiicei lui Saul. Deși convertite, ceea ce Mical nu era, și unite în exterior cu poporul lui Dumnezeu, legătura lor interioară cu Domnul este extrem de deficitară. Știind puțin despre părtășia ascunsă cu El, sunt orbi cu privire la ei înșiși și plini de prejudecăți și chiar de reproșuri împotriva altor credincioși care se bucură de această părtășie și umblă fericiți cu Dumnezeu. Dar oricine a gustat odată bucuriile unei astfel de umblări va spune și el cu David: „Am *jucat* înaintea Domnului. Și mă voi arăta și *mai de nimic* decât atât și voi fi și mai înjosit în ochii mei” [2 Samuel 6.22]. Poate fi judecat

aspru și, ocazional, poate fi el însuși condamnat, dar aceasta nu-l descurajează. Stând smerit înaintea lui Dumnezeu, el are o singură dorință, să aibă *recunoașterea* lui Dumnezeu și să crească din ce în ce mai mult în prețioasa bucurie a părtășiei Sale. El nu doar *cântă* și *spune*: „Tot mai aproape, Dumnezeul meu, de Tine! Tot mai aproape de Tine!”, ci *el trăiește* în realizarea practică a acestui cuvânt și - dorința lui este împlinită.

Titlul original: „*Gericht und Segen*”
Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).